

Poutník

2/2024 | 28. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Dílnička se Zdeničkou na faře - jaro 2024 (foto: Z. Venclová)

Velkopáteční křížová cesta na Mariánské Hoře 29. 3. 2024
(foto: P. Langer - Člověk a Víra)

Úvodní strana: Slavnost Těla a Krve Páně 2. 6. 2024 (foto: F. Mareš)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milovaná farní rodino,

máme půl roku 2024 už za sebou, a to nemluvíme o liturgickém.

Po mnoha krásných slavnostech, které jsme spolu mohli prožít (Velikonoce, Letnice, první svaté přijímání, slavnost Těla a Krve Páně a eucharistický průvod), nám nastává léto. Přeji Vám krásné zotavení, odpočínutí, zpomalení...

Společnost sester Ježíšových a Mariánská Hora

Sestry a pan Ing. Jirí Svoboda intenzivně pracují. Ohledně vody se teď nakonec řeší přívod vody potrubím od vodojemu v Horním Třešňovci, ale dá to ještě spoustu práce. Vrt byl moc nejistý a nakonec se ukázal i jako dražší varianta.

V budoucnu by tam měla být stále otevřena jedna toaleta a na pouť dokonce 4!, takže bychom si nemuseli každý rok půjčovat, platit a zařizovat mobilní WC.

Stále se doufá v to, že v roce 2025 už budou sestry bydlet, ale uvidíme. Děkujeme za Vaše modlitby a podporu!

Výuka náboženství

Děkuji 4 ochotným katechetkám a 1 katechetovi za pomoc s výukou náboženství. Jak jsem byl upozorněn, jak mi bylo připomenuto, katecheta je v dnešní době velice vzácný ☺! Letošní školní rok se vyučovaly tři skupiny ve škole v Dolní Čermné a pět skupin na faře v Dolní Čermné. Celkově na náboženství letos chodilo 68 žáků a studentů, takže průměr vychází 8,5 dětí na skupinu ☺. Děkujeme za důvěru!

Také se scházíme s 18!!! bířmovanci ☺! Bohu díky za ně ☺! Bířmování by pak mělo být za rok.

Kněží z naší farnosti

Víme, že kněží je čím dál méně. Do některých farností postupně už kněz nebude přicházet. Je velikým darem, že z naší farnosti v současné době působí čtyři kněží. Tři v královéhradecké diecézi a jeden v pražské arcidiecézi.

Ten pátý, ač poměrně nedávno zemřel, tak říkám, že teď intenzivně pracuje na zázraku na Mariánské Hoře... ☺! Děkují mu za to!!!

Zázrak tomu opravdu říkám. Nejen že místo bude obsazené, ale nový klášter, modlící se sestry... Je to pro mě pozvednutí toho místa. Tak velký projekt by si nemohla dovolit nejen naše farnost, ale ani naše diecéze.

Děkujeme za sestry, že se nezalekly, nelekají a s odvahou, nadšením a energií stále pokračují a že jsou ochotny jít do tak velkého projektu!!! Je to opravdu zázrak.

Když jsem letos v postní době přednášel na kurzu Alfa v Dolní Dobrouči, zeptal jsem se, kolik kněží pochází z této sousední živé farnosti. Bylo mi odpovězeno, že dlouhou dobu nebyl nikdo. Teprve z nedávných let jsou z této farnosti dva kněží.

Přijde mi důležité, že jsem mohl pozvat o. Jana Kunerta předminulý rok na Mariánskou Horu na pouť a v tomto roce o. Josefa Hubálka na postní duchovní

obnovu. Ač je knězem víc jak 30 let, byl jsem první, kdo ho pozval takto do jeho rodné farnosti. Neměli bychom zapomínat. Měli bychom být vděční. Je to pro farnost čest, dar, vyznamenání...

Mám zde několik poznámek, se kterými mně pomohl pan Jansa. Děkuji mu. V 19. a 20 století vyšlo z farnosti Dolní Čermná 14 kněží. Zde je pět posledních:

P. Robert Kunert – Dolní Čermná, chalupa č. 285 (nyní č. 125)

Narozen	29. 4. 1933 v Dolní Čermné	
Vysvěcen	4. července 1970	Innsbruck, Rakousko, jezuitský kostel
Primice	5. července 1970	Innsbruck, Rakousko, jezuitský kostel
zemřel	8. 4. 2019	
pochován	V Olomouci na centrálním hřbitově	

P. Václav Vacek – Dolní Čermná 199

Narozen	11. 8. 1946	
Vysvěcen	21. 6. 1975	katedrála sv. Víta v Praze
Primice	5. 7. 1975	Kostel sv. Jiří v Dolní Čermné
působí	Důchodce, vypomáhá v Letohradě, především v Mistrovicích	

P. Vojtěch Novák – Dolní Čermná 194

Narozen	15. 8. 1958	
Vysvěcen	13. 2. 1999	Sv. Prokop Praha
Primice	14. 2. 1999	Sv. Gothard Praha
působí	Rakovník, pražská arcidiecéze	

P. Josef Hubálek – Dolní Čermná 60

Narozen	30. 10. 1963	
Vysvěcen	31. 10. 1992	Katedrála Svatého Ducha Hradec Králové
Primice	7. 11. 1992	Kostel sv. Jiří v Dolní Čermné
působí	Luže	

P. Jan Kunert – Dolní Čermná 125

Narozen	12. 3. 1968	
Vysvěcen	15. 9. 2001	Katedrála Svatého Ducha Hradec Králové
Primice	22. 9. 2001	Mariánská Hora
působí	Hronov	

Ať jim Pán žehná a provází je a kéž naše církev, naše diecéze má dostatek kněží a kéž by mohla být i brzy primice v Dolní Čermné 😊!!!

Ze srdce Vám žehná a děkuje za modlitby, podporu, blízkost a přátelství,

Váš otec Jan 😊 +

Z historie farnosti

Vzpomínka na maminku

Dnes se s Vámi podělím o vzpomínku na maminku, která o nás dvě děti, pečovala až do dospělosti. Moje maminka Zdeňka Richterová, rozená Formánková, pocházela ze sedmi dětí a celý život se živila prací dámské krejčovské. Vlastní dílnu, kde vše tvořila, měla v podkroví svého domu v Horní Čermné. V mládí byla horlivou členkou Orla v Dolní Čermné, určitou dobu byla vedoucí cvičitelkou této organizace. Za manžela si vybrala Čecha, který se narodil v Berlíně. Mezi její záliby bylo pro rodinu pěstovat zeleninu v zahrádce a ovoce třešně a švestky na malé zahradě kolem domu. Dále měla ráda květiny a před zahrádkou založila skalku, kde pěstovala popínavé skalničky.

Angažovala se v divadelním ochotnickém souboru „Havlíček“, který vedli učitelé zdejší základní školy v Horní Čermné a to spolu s manželem. Kromě hereckých postav v různých hrách se zapojila také do činnosti maskérky, líčila herce a herečky a vybavovala je parukami a rekvizitami dle potřeby dané postavy. V zimním období, kdy se cvičilo, nastudovali alespoň dva kusy představení. Pamatuji se, že jsem i ve dvou hrách účinkoval jako komparzista, v Lucerně od Aloise Jiráka a v Rohovínu Čtverrohém od Václava Klimenta Klicpery. Také pracovala v loutkovém divadle v Horní Čermné pro děti. Vystrojovala loutky a já s otcem jsme nahrávali na magnetofon „Sonet duo“ dialogy postav v pohádkách pro děti.

Další její zálibou byl rovněž zpěv, byla dlouhodobě členkou chrámového sboru v Dolní Čermné v partituru sopránů. Já jsem s ní jako dítě chodil až do dospělosti na kruchtu a poslouchal její zpěv, občas i v latině. Otec někdy hrál na flétnu. Do kostela se chodilo celý rok jen pěšky, na auto nebylo a někdy se sešlo z Horní Čermné na mši sv. i ve všední

den v týdnu, když byl svátek nebo slavnost. Později se naše účast na bohoslužbě upravila tak, že já s otcem jsme chodili na ranní mši svatou v 7.20 hod. a maminka šla na „velkou“ v 10.30 hod., která byla obvykle zpívaná. My jsme zatím dovařili jídlo k obědu nebo se příloha připravila a uchovala v teplém stavu v peřinách. Také často

zpívala s kolegyní na pohřbech za služby P. Čeňka Ptáčka a to až do pozdního věku. Do Dolní Čermné jezdila na kole, pokud jí to zdraví dovolovalo. Od jara do podzimu jsme chodili v neděli na Mariánskou Horu do kaple, kde se zpívaly vždy pěkné mariánské písně. Také jsem si někdy zašlapal na měchy u varhan, protože tehdy v kapli ještě nebyla zavedena elektrina. Poutě v září se konaly výhradně v kostele, jinde to nebylo možné s ohledem na vládu lidu. Zpátky na cestu ke Krčmě jsme využívali autobusový spoj, který tehdy jel po skončení mše svaté.

V pozdějším věku se maminka věnovala službě pomocné zdravotní sestry, když pomáhala při konání školních závodů nebo jiných akcí pro případ poskytnutí první pomoci. Na dveřích našeho domu byla cedulka „zdravotník Červeného kříže“ pro případ úrazu nebo poskytnutí nezbytné první pomoci.

Velký otřes pro maminku i mě znamenala tragická nehoda jejího manžela a mého otce na kole v září roku 1970, kdy jí bylo 57 let. Přesto po jeho smrti dokázala vybudovat zděný přístavek pro etážovou kotelnu a etážové

topení s konvektory v přízemí domu s pomocí švagra a dalších pomocníků. Pro mě to bylo také tragické, protože se to stalo před termínem mých státnic v závěru mého studia na vysoké škole. Z tohoto důvodu jsem měl tyto zkoušky odloženy na pozdější termín, které jsem poté úspěšně zvládl.

Za nejdůležitější dar, který mě a sestře rodiče dali kromě toho, že nás dobře vychovali, zajistili studium na gymnasiu v Lanškrouně a později se stipendiem od fabriky na vysoké škole, věnovali majetek, považují hlavně to, že mně předali živou víru, kterou se mi podařilo zachovat až do pozdního věku.

Já jsem prožil s rodiči jen 18 roků zde v Čermné, v dalších letech jsem dojížděl do Horní Čermné jen na dovolenou s manželkou. O později nemocnou maminku se starala a pečovala sestra Eva. Maminka se dožila pozeňhaného věku 81 let, poslední čas života si prožila po mozkové cévní příhodě doma v péči své dcery Evy.

vzpomínky sepsal:

syn P. Milan Richter z Liberce

Rozhovor Poutníka

... s manžely Josefem a Janou Vondrovými z Petrovic
... nejen o kostelničení

V letošním druhém čísle vydání Poutníka jsme za rozhovorem putovali do Petrovic za manžely Josefem a Janou Vondrovými. Pan Josef vykonává kostelnickou službu ve filiálním kostele sv. Františka Xaverského v Petrovicích. Ale náš rozhovor je nejen o kostelničení...

Milá Jano, milý Josefe, jste vlastně oba petrovickými patrioty. Co pro Vás Petrovice a petrovický kostelík, znamenají?

Jana: Jsme tu velmi rádi. Vážíme si dobrých lidí, kteří rádi pomohou, jak při různých kulturních akcích jako jsou např. výstavy, plesy, tak i při brigádách týkajících se oprav a úklidu kostela.

Josef: Byl jsem při tom, když se opravoval náš kostel, dělala se nová elektrina, elektrika ke zvonění, topení, úpravy na odvlhčení zdiva.

Jana: V kostelíku taky při generálním úklidu místní pomáhají, pak si společně sedneme, dáme si kávu, svačinu, buchtu a popovídáme. A je to moc fajn...

Odkdy, Josefe, kostelnickou službu ve filiálním kostele sv. Františka Xaverského vykonáváte?

Josef: Začal jsem pomáhat při různých obřadech v kostele po revoluci. Snažil jsem se pomoci všem kněžím, kteří tu byli. Kostelníkem jsem začal být až s otcem Josefem, ale naplno sloužím s otcem Jenem.

Kdo byli Vaši předchůdci v kostelničení?

Josef: Co si pamatuji, byl kostelníkem v Petrovicích pan Kosek, poté pomáhaly ženy - paní Matylda Bednářová, Štefka Mikulová, paní Šťástková. Nějaký čas i můj otec Václav.

Jak to bylo dříve? Bohoslužby se ve filiálních kostelech asi nekonaly tak často.

Josef: Dříve byla mše svatá v neděli jednou za 14 dní. Křtiny a svatby byly pouze ve farním kostele.

Důležitá je určitě podpora rodiny☺

Josef: Jsem rád, že mám podporu rodiny, dětí a hlavně mé ženy. V kostelníčce mě zastoupí syn Josef, za to mu také děkuji.

Jak dlouho jste vlastně spolu?

Jana: Jsme spolu krásných 46 let. Máme se pořád rádi.

Jaký máte „recept“ na šťastné a spokojené manželství?

Josef: Na všechno jsme dva, na starosti i bolesti.

Jana: Vzájemně si pomáháme na cestě k Pánu Bohu i v běžných činnostech. Naučili jsme se vzájemně si odpouštět a přijímat svátost smíření.

Petrovští farníci se také starají o kapličku a poutní místo v Hůře, kde se každoročně ve druhé polovině července, za příznivého počasí, koná mše svatá k výročí posvěcení kapličky. Co vše je potřeba připravit?

Josef: V současné době má na starost kapličku Petr Beneš. Předemší svatou se přípravy konají bez ohledu na to, jak to vlastně s počasím dopadne...

Jana: Ženy se domluví a uklidí kapličku vevnitř, umyjí se schody a lavičky, ometou pavučiny, muži srovnají cesty, ostříhají větve u cesty.

Josef: Předemší se nastěhuje obětní stůl, který mám z dílny, ozvučení a vše co je potřeba na mši svatou, mám seznam, je to 14 položek.

Jak vzpomínáte na dobu výstavby kapličky v Hůře v osmdesátých letech minulého století? Váš tatínek Václav Vondra byl jedním ze stavitelů původní kapličky, společně s panem Petrem Duškem a Ladislavem Bednářem.

Určitě bude zajímavé přiblížit čtenářům Poutníka tyto události.

Josef: Kaplička byla postavena holýma rukama, materiál stavitelé vozili na tůčku. Vysvěcena byla panem farářem Čeněkem Ptáčkem 21. září 1982.

Hůra byla více navštěvována. Na udání začalo vyšetřování se staviteli kapličky pracovníky MNV a KSČ.

Nakonec bylo nařízeno od Lesní správy kapličku zbourat. Tatínek byl s těžkou nemocí v nemocnici a už se o tom nedozvěděl.

V roce 1989 mohla být kaplička znovu postavena. Stavby se ujal pan Petr Dušek. 20. července 1991 byla kaplička vysvěcena biskupem Karlem Otčenáškem.

Kolik máte vnoučat? Jistě z nich máte radost.

Josef: Máme krásných 17 vnoučat. Máme je moc rádi a jsme vděční, když se sejdeme.

Jana: Snažíme se na jejich narozeniny a svátky je navštívit a popřát vždycky každému. Děkujeme Pánu Bohu za ně i za naše děti.

Jsou všichni naší velkou radostí. Máme s nimi krásné vztahy, vnoučata rádi přijedou za babičkou a dědou i na prázdniny. Společně se na ně těšíme. Mám je moc ráda, vždycky jim uvařím, na co mají chuť.

Josef: Rádi nám pomáhají s těžší prací, kterou už sami nedáváme. Jsou pro nás

povzbuzením.

Jana: Máme ještě dvě nevlastní vnoučata, dočasně s námi bydlí s maminkou z Ukrajiny.

Vychováváte si, Josefe, svého nástupce v kostelníčení?

Nástupcem snad někdo bude, vnukové jsou zatím ministranti.

A na závěr poprosím o Váš společný vzkaz pro čtenáře a příznivce Poutníka.

Ať se máme rádi, vzájemně si pomáháme, vážíme si otce Jana. A také toho, že máme ve farnosti kněze, v dnešní době už to není úplná samozřejmost.

Děkuji Vám, Josefe a Jano, za milé odpovědi a přiblížení petrovického prostředí☺. Ať se Vám ve všem daří a slouží Vám zdraví. Přejeme Vám i Vaší rodině hodně Božího požehnání a vše dobré.

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Láska je radost z dobra; dobro zase je jediným důvodem lásky.

Milovat znamená chtít někomu prokázat dobro.

Tomáš Akvinský

Ze života farnosti

Pár postřehů k březnové postní duchovní obnově

Duchovní setkávání v době postu a příprav na velké svátky jsou v naší farnosti již tradicí. V letošním roce jsme se sešli 9. března v sále místní Orlovny s čermenským rodákem P. Josefem Hubálkem k předvelikonoční duchovní obnově.

Myslím, že nejenom mne v první chvíli překvapilo téma Jonáš. Vkrádaly se otázky typu: Co má prorok Jonáš společného s velikonočními událostmi? Jak souvisí Jonášův život s Ježíšovým osudem? Není doba Jonášova působení hodně vzdálena od počátku novozákonních dějin? ...

Věřte, byla to duchovní smršť od začátku až do konce! V některých momentech jsem si připadala jako někdo, kdo snad Bibli a Starý zákon nikdy nečetl. Otec Josef nám na jednotlivých úryvcích z knihy Jonáš velmi přesvědčivě dokazoval propojenost Nového a Starého zákona. Jasně a jednoduše představoval jednotlivé situace z Jonášova života a upozorňoval na analogie v životě Ježíše Krista. Jednoznačně poukázal na předobrazy novozákonních dějin ve Starém zákoně. Jen namátkou: Jonáš na lodi – apoštolové na jezeře; Jonáš 3 dny v břiše ryby – Ježíš 3 dny v říši mrtvých; Jonáš i Ježíš prosí za lid, který Boha nezná; Jonáš i Ježíš prochází městem, než jeho obyvatelé uvěřili...

Celým dopolednem se jako propojující nit odvíjelo slovo MODLITBA. A to se stalo i závěrečným poselstvím do všedních dnů: „**Modlitba má větší sílu než atomová bomba!**“ (cit. kardinál Tomášek)

Díky všem, kdo toto setkání zorganizovali, P. Hubálkovi za duchovní slovo a všem zúčastněným za milé společenství.

Jitka Macháčková

Ekumenická bohoslužba

Letošní ekumenická bohoslužba u nás v Dolní Čermné byla trochu jiná než obvykle. Zatímco jindy bývala ta první zimní u nás dole a jarní pak nahoře u evangelíků, letos jsme to udělali obráceně, a tak jsme u nás ekumenickou bohoslužbu slavili až 17. března. Druhou zvláštností pak bylo, že šlo o poslední společnou ekumenickou bohoslužbu s panem farářem Jakubem Kellerem.

Protože píšu článek až dlouhou dobu po události, těžko už v paměti pátrám, o čem bych vám tady teď mohl psát. Víím jen, že to byla ještě docela chladná, ale hezká slunná neděle a že mě v promluvě pana faráře Kellera zaujala jedna myšlenka. Jedna docela krátká věta. A že jsem si říkal, že je to myšlenka zajímavá, že si ji musím zapamatovat pro budoucnost. Nepovedlo se. Zapomněl jsem.

Něco mi ale přece jen zůstalo. Oranžový lístek s textem „Blažoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Jistě si i vy vzpomenete, jak jsme v zástupu přistupovali dopředu, a k několika biblickým textům špendlili barevné panáčky podle toho, který z nich nás nejvíc zaujal a ten si potom i odnesli domů právě

na tom malém barevném lístku... Právě tento citát mi připadal pro dnešní dobu a svět takový symbolický...

Druhou věcí, která mi utkvěla v hlavě, bylo závěrečné děkování a předávání dárku panu faráři Kellerovi. Jako součást daru za farnost byla vybrána moje fotografie – náš dolnočermenský kostel vyfocený z druhé strany rybníka a na obloze nad ním 4 letící ptáci. Pan farář Keller byl zprvu překvapen, vždyť přece odchází až v srpnu... Jenže my už moc takových příležitostí ke společnému poděkování mít nebudeme... Panu faráři jsem potřásl pravicí a předal dar. Co říct jsem moc nevěděl. Pan farář se na obraz podíval a řekl něco jako „tenhle pohled jsem vídal celé ty roky, kdykoliv jsem někam jel... a tady, na tom rybníku, jsem učil bruslit svoje děti... děkuju.“ Tak snad

bude panu faráři Kellerovi tento obrázek v dobrém připomínat ty chvíle strávené tady u nás v Čermné (ať už Horní nebo Dolní, mezi evangelíky nebo katolíky).

No a nakonec příjemné posezení v Orlovně, jak jinak... Tak snad zase někdy při nějakém společném setkání s našimi bratry a sestrami z Horní Čermné...

František Mareš

Setkání seniorů na faře

Ve čtvrtek 21. března byli již podruhé pozváni senioři na faru otcem Janem na promítání a vyprávění ze zahraniční cesty P. Pavla Pokorného z Jablonného nad Orlicí. Očekávali jsme, jako posledně, pestrost, zajímavost a poutavost nejen jeho slov, hlavně však jeho osobních zážitků promítnutých do hezkých fotografií z cesty exotickou přírodou, starými památkami i současností Malajsie. A je nutné říci, že očekávání bylo zcela naplněno. Exotika sama o sobě nese bystrost a soustředěnost mysli i ducha, abychom správně pochopili jiný styl života, jiný mrav, jinou mentalitu, jiné zvyky, jiné náboženství, jinou krajinu, přírodu i tvory v ní. Tvorové, teď konkrétně myslím opice, jsou součástí každého okamžiku života Malajsijců. Uvidíte je všude. Jsou krotké, všude vás provází, jsou zvědavé, při vaší nepozornosti vám vlezou do vašich batohů, vyberou věci, které se jim líbí a v nestřeženém okamžiku vás bravurně oberou o svačinu, ovoce, či nějakou jinou dobrůtku. Krásná a divoká byla příroda a zajímavé historické památky a lidé. Pro nás posluchače bylo všechno jiné, nové, zajímavé. Pro otce Pavla bylo promítání jistě příjemným vzpomínáním na tuto cestou, na kterou se vydal se svými přáteli.

Součástí besedy byly samozřejmě také dotazy, které 24 přítomným účastníkům, otec Pavel ochotně zodpověděl. Beseda byla obohacena občerstvením, které připravily dvě naše ochotné farnice. Jim, otci Janovi a otci Pavlovi děkujeme za příjemné odpoledne.

Vladimír Jansa

VELIKONOCE V NAŠÍ FARNOSTI

Nevím, proč se mi letos nějak víc vybavily vzpomínky na Velikonoce v roce 2020, když vypukla koronavirová pandemie... Bohoslužby v kostelech se z důvodu vládních opatření konat vůbec nemohly a byli jsme rádi, že jsme mohli z médií či prostřednictvím webů některých farností, které byly technicky přizpůsobeny, sledovat on-line přenosy obřadů Svatého týdne a velikonoční mše svaté. O rok později to už bylo o poznání lepší: zapisovali jsme se do pořadníků a v omezeném počtu jsme se v rouškách v kostele mohli setkávat...každý se však mohl zapsat jen na jeden z obřadů či mší svatých těchto dnů a na všechny se ani nedostalo.

V posledních třech letech již prožíváme Velikonoce, díky Bohu, opět svobodně, bez omezování a naplno. Buďme za to vděční.

Určitě se slovy nedá, v omezeném počtu stránek občasného farního časopisu, popsat vše z letošního velikonočního tridua a slavnosti Zmrtvýchvstání Páně. Hodně je zachyceno ve farní fotogalerii, především díky paní Lídě Ešpandrové.

Přesto mi ale dovolte zmínit dvě události:

Křížová cesta na Mariánské Hoře

Modlitba Křížové cesty na Mariánské Hoře bývá v naší farnosti pravidelnou součástí prožívání Velkého pátku. Na tomto poutním místě se scházíme ve tři odpoledne, v hodinu, kdy podle evangelií Ježíš na kříži zemřel. V onom vzpomínaném roce 2020 jsme se sem trousili jen individuálně či po malých, většinou rodinných skupinkách.

Letos se nás zde ke společnému rozjímání o Kristově utrpení a smrti sešlo asi 80 účastníků. Atmosféru těchto okamžiků zdokumentoval fotograf spolku Člověk a Víra a můžete si ji znovu připomenout na farním webu.

Hana Vágnerová

Křest katechumena Aleše o velikonoční vigílii a oslava této události

Letošní velikonoční vigílii jsme v naší farnosti prožili ještě ve větší radosti než v jiných letech. Při křestní bohoslužbě jsme obnovili svoje křestní závazky, jak bývá obvyklé. Ale kromě toho jsme prožili událost, kterou asi nikdo nepamatuje - křest katechumena Aleše. Křtem se člověk narodí k novému životu. Křest je také vstupní branou pro další svátosti: Aleš byl biřmován a poprvé přijal Eucharistii.

Velká událost si zaslouží odpovídající oslavu. Aleš je pravidelným účastníkem našich setkání Abecedy víry. A tak díky Alešovu přijetí svátostí byla naše lekce o velikonočním pondělí výjimečná a slavnostní. Mohli jsme to s ním společně sdílet. Na památku jsme mu věnovali malý dárek a odezvou nám byla jeho upřímná radost. Připravili jsme malé pohoštění. Také díky našemu skvělému lektorovi Kamilovi a jeho manželce Janě se oslava vydařila a byl to opravdu svátečně strávený čas.

Vlad'ka Dvořáková a Marta Marková

Expedice Dolní Čermná

Bylo, nebylo, před mnoha a mnoha lety jsme se na Diecézním centru života mládeže Vesmír setkali já, coby vesmírný týmák, s tehdy nadějným a zapáleným bohoslovcem Jendou Lukešem. Z tohoto setkání povstalo kamarádství, které trvá doposud. I Božím dopuštěním se z nás obou v průběhu dalších let stali kněží.

A tak mi jednoho jarního dne v mailové schránce přistálo od Jendy pozvání navštívit jeho farnosti v okolí Dolní Čermné a přilehlém kraji. Našlo se vyhovující datum, a tak nasednuvše do vlaku vyrazil jsem vstříc tomuto, mě dosud málo známému, území naší krásné země. Z vagonu jsem vystoupil ve stanici Ústí nad Orlicí a hned na peroně mě Jenda vyzvedl a vyrazili jsme k jeho faře.

Anžto byl zrovna pátek, v měsíci květnu první, byla v kostele Adorace a nás oba při ní čekala možnost dát zakusit lidu Božímu velikost a krásu Božího milosrdenství ve zpovědi. Následovala mše svatá. Nastal večer – den první.

Sobota přinesla další díl zpovědního maratonu, tentokrát v sousední farnosti Dolní Dobrouč. V rámci udělování této svátosti bylo pro mě milým bonusem se setkat s kamarády a bývalými kolegy ze zaměstnání, manžely Rýznarovými, a jejich skvělou rodinou. Odpoledne pak byla pro děti, které letos poprvé přijmou Pána Ježíše v Eucharistii, připravena pout' na Horu Matky Boží v Králíkách. Cestou do Králík jsem poznal, že kdyby Jenda nebyl knězem, docela dobře by se uživil jako pilot formule 1. Po jízdě, při které jsem vzbudil dokonalou lítost nad svým hříšným životem a pomalu se připravoval na setkání s Bohem tváří v tvář, jsme se sešli s dětmi a jejich rodiči v Králíkách na počátku poutní cesty. Zatímco děti plnily různé úkoly, které pro ně měla připravené paní katechetka, já jsem se snažil vrátit všechny vnitřní orgány, rozházené během cesty po celém těle, zpět na jejich pravé místo. V poutním kostele jsme měli společnou mši svatou, při které Jenda ještě postupně vysvětloval jednotlivé části mše svaté. Po ní naše zraky spočinuly na obloze, která se začala povážlivě zatahovat, a tak jsme nejkratší cestou vystřelili vstříc svým dopravním prostředkům. A sotva jsme vsedli v auto, spustila se obrovská bouře a prudký lijavec. Díky němu byla cesta zpět poněkud klidnější a Jenda řídil rozvážněji. Večer pak byla ještě jedna mše svatá v malinkém kostelíku v Petrovicích. Nastal večer – den druhý.

Neděle začala mši svatou v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné a pokračovala další bohoslužbou ve Verměřovicích. Zde jsem se, ke své radosti, potkal s kamarádkou Luckou a její dcerou.

Zlatý bohoslužebný hatrick pak zakončila odpolední mše na Mariánské Hoře. Přiznám se, že doposud jsem o existenci tohoto tolik krásného poutního místa neměl nejmenší tušení. A byl jsem velmi mile překvapen. Tím se můj čas v Jendově revíru naplnil a po mši svaté, litaních k Panně Marii a modlitbě nešpor jsem si na záda dal batoh a vykročil vstříc dalším dobrodružstvím po boku našeho Pána. Byl to mezi vámi krásný a požehnaný čas. Poznal jsem krásný kraj, ale hlavně skvělé lidi. Bylo silné se spolu s vámi modlit, slavit mše svaté, putovat na dvě krásná Mariánská poutní místa a potkat i známé tváře. Dá-li Pán, nebylo to naposled.

otec Bruno

První svaté přijímání

Každý rok se v naší farnosti připravuje několik dětí k prvnímu svatému přijímání. V mnoha farnostech to bohužel už pravidlem není. Buďme tedy vděční, že naše farnost stále patří mezi ty, které se z tohoto daru mohou stále radovat.

V neděli 11. února 2024 nám při mši svaté ve farním kostele otec Jan představil letošních „pět statečných“. Jednu dívku a čtyři chlapce připravující se k první svátosti smíření a k prvnímu svatému přijímání. Jsou to Žanetka z Petrovic, Rost'a z Horní Čermné, Matouš z Verměřovic, Tobiáš a Kuba z Dolní Čermné. V našich kostelích bylo také vystavené jejich pěkné tablo. Díky malému dotazníku jsme se prostřednictvím otce Jendy dozvěděli i o jejich koníčcích, o tom co mají rádi, jak vnímají svaté přijímání a svatou zpověď. Každý dostal domů jednu svíčku své oblíbené barvy. Mohl si ji tedy doma kdykoliv rozsvítit a připomenout si, že se blíží čas, kdy ve vztahu k Bohu bude moci být zase o krůček blíž. Děti po celou dobu přípravy přinášely i obětní svíčku společně s obětními dary, a jakoby tím říkaly „Rozžihá Maria svíce v nás...“ nebo „Chceme být i světlem pro druhé.“

V sobotu 4. května 2024 se děti spolu s rodinnými příslušníky, Aničkou, Magdou a Eliškou Motlovými, benediktinem P. Brunem a otcem Jendou vydali na pouť rodin do Králík. Sešli jsme se u dolní brány, abychom společně vyrazili na Horu Matky Boží. Hned na začátku Anička nalepila dětem na ruku srdíčko, aby si nejen ony uvědomily, že Bůh je láska a že jsme stvořeni pro lásku. Cestou plnily různé úkoly. Hledaly něco

krásného v přírodě, co stvořil Bůh. Fyzicky si vyzkoušely, jak těžké je být svázán hříchem. (Měly svázané ruce a nohy, vydaly se na cestu za pokladem - pro bonbony). Z několika kartiček vybíraly a sestavovaly Desatero. Do možného výběru byly nabídnuty např. i tyto texty: Neostříháš vlasy bratra svého ani sestry své, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi. Nedráždí hada bosou nohou a jablko od něj zásadně neber.

Při mši svaté nás provázeli o. Jenda s P. Brunem a mezi své pomocníky si pozvali Žanetku, Tobiáše, Kubu a Matouše. (Rost' a se tohoto výletu bohužel nemohl zúčastnit.) Naši noví ministranti tak slavili bohoslužbu trochu z jiného pohledu. My rodiče jsme byli velice mile překvapeni, jak pěkně se své nové role zhostili. Otec vyzval děti, aby se zapojily i do přímluv. Ještě teď slyším přímluvu našeho Matouše, který do té doby o ministrování nechtěl ani slyšet. „Bože děkuju, že jsi mně pomohl překonat strach z ministrování“. Od té doby opravdu pravidelně ve Verměřovicích ministruje a budeme rádi, když mu toto nadšení vydrží. Po mši svaté jsme se vydali na cestu zpět a povídali si o tom, jak všelijak se můžeme modlit. Po závěrečném požehnání u dolní brány jsme se rozešli domů a podle Noemova vzoru jsme zavřeli dveře (u auta) a spustil se déšť.

Následovala první svátost smíření. Tato svátost by nám měla pomoci rozpoznat dobré nebo špatné jednání a jeho důsledky. Víme, že přiznat chybu je někdy velice obtížné. Je potřeba svých hříchů litovat a cítit, že je to setkání s milujícím Otcem, který nám dává sílu k dobrému životu a odpouští hříchy. Děti tuto svátost přijaly v pátek 24. května 2024. Společně s otcem Jendou přicházeli do zpovědnice po modlitbě, která byla psaná jednotlivým dětem na míru. Od otce pak symbolicky, na znamení čistoty, dostaly bílou růži.

Na svátek Nejsvětější Trojice (26. května) nastal den „D“ při kterém naše „Slavná pěťice“ poprvé přistoupila k prvnímu svatému přijímání. Byla to moc pěkná slavnost a požehnání pro nás všechny. Dětem přejeme, aby je Pán provázel na všech cestách, a aby se jím nechaly vést. Aby po celý život věděly, že s Ním mohou počítat, a že On je s nimi v každém okamžiku.

Děkujeme vám, kteří jste svou účastí, zpěvem a hudebním doprovodem vytvořili nádhernou atmosféru slavnostní mše svaté. Děkujeme vám, kteří jste se za děti a jejich rodiny modlili a modlíte. Děkujeme všem ministrantům, akolytům,

kostelníkům, všem těm, kdo se staráte o úklid a květinovou výzdobu kostela. Děkujeme paní Ešpandrové za obětavou spolupráci s naší farností. Děkujeme otci Jendovi za přípravu dětí ke svátostem a za to, že je tu pro nás. Děkujeme Pánu Bohu za dar víry a prosíme o vytrvalost pro nás všechny.

Přejme si to, co se zpívá v jedné písni – kéž „Všichni sejdeme se v nebi...“

Marie a Ladislav Pecháčkovi

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně je svátek, který katolická církev slaví, aby zvláště připomněla a oslavila dar Eucharistie. V naší farnosti jsme letos tento svátek slavili v neděli 2. června na Mariánské Hoře; mši svatou jsme společně prožili v poutním kostele Narození Panny Marie.

Odedávna, co pamatuji, je u nás součástí této slavnosti také eucharistický průvod, který se v některých farnostech už vůbec nekoná. Vzpomínám, jak jsem se jako malá na „Boží Tělo“ těšila a v bílých družičkových šatech jsem se s košíčkem natrhaných květin vždycky účastnila. Za tehdejšího režimu byl průvod s Eucharistií možný pouze za zdi farního kostela, kde byly připravené čtyři oltáře. Ale bylo tam na všechno tak trochu těsno...

A tak je určitě dobře, že po příchodu náboženské svobody bylo konání eucharistického průvodu přesunuto na Mariánskou Horu do areálu křížové cesty a že tato tradice v naší farnosti zůstává zachována.

A ne jinak tomu bylo i letos: eucharistického průvodu, který následoval po mši svaté, se účastnilo dost našich farníků, ale i mnoho poutníků odjinud.

Jako každá akce - i tato si žádá svoji přípravu a potřebný čas i mimo samotnou slavnost. Proto mi dovoluďte poděkování na závěr: určitě každému, kdo se zapojil a s něčím pomohl. Individuální díky pak patří kostelnici Magdě Vašíčkové a Monice Bednářové, která si vzala pod patronát uklizení míst, kde průvod procházel.

Hana Váagnerová

dolnocermenska.farnost.rajce.net

Putujeme s Poutníkem

Společně za svatým Vojtěchem a svatým Václavem

Probudili jsme se do mrazivého rána. I když je 23. dubna a podle kalendáře by jaro mělo být v plném proudu, navlékáme zimní bundy, rukavice i kulichy.

V 8 hodin už netrpělivě podupáváme v Čermné na náměstí a čekáme na příjezd našeho výletního autobusu. O pár minut později se 28 statečných z Čermné a přilehlého okolí vydává na putování za svatým Vojtěchem do jeho rodiště - do Libice nad Cidlinou a za svatým Václavem do Staré Boleslavi.

Cestou tam stihneme vyslechnout základní itinerář (co, kdy, kde, jak), poklábosit se spolecestujícími a pomodlit se dva desátky růžence za zdar naší cesty.

Lehce po desáté hodině už pan řidič přibrzdňuje u kostela v Libici nad Cidlinou. Vítá nás P. Petr Kubant, probošt, kterého náš otec zná z dob kaplanování v Červeném Kostelci. A jako probošt má prý i berlu, ale v Poděbradech na faře v trezoru, který nejde otevřít 😊.

Společně slavíme mši svatou. Při kázání nám mimo jiné přiblíží i život svatého Vojtěcha, který se narodil na hradišti v Libici v rodině knížete Slavníka kolem roku 956. Základní vzdělání mu prý zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu teologie pokračoval v Magdeburku. Po svém návratu ze studií se stal pomocníkem

českého biskupa Dětmara

a po jeho smrti druhým pražským biskupem. Zatímco

v mnohých okolních zemích českého biskupa ctíli, vítali a milovali, v jeho vlastní zemi ho čekaly jen neúspěchy, zrada a odmítání. Dvakrát z Čech odešel. Vyvraždění slavníkovského rodu, bylo hlavním důvodem, proč už se do Čech nevrátil. Zemřel mučednickou smrtí na misi v Prusku 23. dubna 997.

Dále jsme se dozvěděli, že v kostele v Libici na hlavním oltáři mají křížek se svatovojtěšskou relikvií.

Před koncem mše svaté jsme byli otcem Petrem vybídnuti: „Pozdravte se pořádně pozdravením pokoje“ - asi, abychom to neflákali. No, je to vtípek (jako ten náš). 😊

Měli jsme štěstí, že jsme na pouť přijeli ve všední den. Všechno si můžeme v klidu prohlédnout. O následujícím víkendu bude v Libici hlavní diecézní pouť a mši

svatou bude sloužit pan biskup v podstatě za plného provozu pouťových atrakcí, které pokaždé stojí přímo před kostelem.

Ke Slavníkovskému hradišti za vesnicí dojdeme pěšky. Jsou tu vidět zbytky základů kostela, paláce, vstupní brány a věže. Stojí zde také bronzové sousoší sv. Vojtěcha a sv. Radima. A právě tady jsme se dnes poprvé všichni vyfotili. 😊

Další naše kroky vedou do Poděbrad. Čekání na oběd si krátíme prohlídkou Lázeňské kolonády, obdivujeme květinové záhony, procházíme přes náměstí kolem sochy Jiřího z Poděbrad, za řekou mineme dřevěnou zvoničku a havířský kostelík Nanebevzetí Panny Marie. A už jsme v cíli – Restaurace Na jízdárně.

Po chutném obědě (se skvělou obsluhou) sedáme do autobusu a míříme do Staré Boleslavi. Tady máme naplánované dvě prohlídky kostelů, obě s průvodcem.

Jako první navštívíme poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie, který je nejstarším

českým mariánským poutním místem. V kostele se uchovává reliéf Madony tzv. Palladium země české. Tento obraz podle legendy po staletí ochraňuje český národ. Bazilika je po nedávné celkové rekonstrukci a byla znovu otevřena 1. ledna 2020.

U Palladia jsme se pomodlili k Panně Marii o ochranu českého národa.

Druhým kostelem, který jsme navštívili, je bazilika svatého Václava. Stojí na místě někdejšího kostela svatého Kosmy a Damiána, kde byl podle pověsti kníže Václav zavražděn svým bratrem Boleslavem. Je to významné poutní místo a místo Národní svatováclavské pouti. I tato památka je po celkové rekonstrukci. Slavnostně byla otevřena dne 28. září 2021.

A přímo tady, v bazilice sv. Václava, jsme zpěvem Svatováclavského chorálu zakončili naše dnešní putování.

Pak už jsme jen proběhli informačním centrem. Zakoupili upomínkové předměty, suvenýry a pozor - někteří i Staroboleslavské Svatováclavské pivo, které letos v únoru požehnal emeritní biskup pražský Karel Herbst.

Na zpáteční cestě jsme v modlitbě děkovali Pánu Bohu za společně prožitý den, plný krásných zážitků na nám neznámých místech se známými lidmi.

Nemalé díky patří i otci Jendovi.

Milada Marešová

Velikonoční vigílie - křest Aleše Dostálka 30. 3. 2024 (foto: L. Ešpandrová)

Pout' u svatého Jiří 28. 4. 2024 (foto: F. Mareš)

Zadní strana: Naše třetí svatodušní vigílie 18. 5. 2024 (foto: L. Ešpandrová)
První svaté přijímání 26. 5. 2024 (foto: L. Ešpandrová)

Poutník 2/2024

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 26 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **12. 8. 2024**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu